

Adunări de munte și biserici din America

Am trecut prin munți și vâlcele, prin sate aruncate pe-o muchie de Piatra de Crai, încărunțite cu flori de colt, care adie în vanturi de toamna, șuvițe de argint pe tâmple cu broboadă, Sățic, Dragoslavele, Podul Dâmboviței, coclauri ascunse, între plăieși și mioare. Aici a pătruns Vestea Buna, adusa pe vai și muscele, pornita de la reformatorii românilor, Cornilescu și Popescu, din Moldova și București, din Stâncești și Cuibul cu Barza, la început de secol trecut. Lumina aduce lumina, și flacăra Adevărului sfânt s-a răspândit rapid, începând cu tinerii teologi studenți la Seminare și Teologie, tata, Gh Cornilescu, Moiescu, Panaitescu, Tonoiu, Aninoiu, Constantinescu o elită de cărturari și artiști de renume, frații Nanu și Mirea, din Câmpulung, l-au adus pe preotul Tudor pe meleagurile muscelene, unde și-au deschis casele, apoi săli de cinema și grădini publice auzeau vestea Evangheliei; răsunau predici prin piețe și pe bulevardul Pardon, în case de generali și locuri publice; târgoveți și pastori veniti prin piețele Câmpulungului, s-au adăpat la izvoarele nesecate de apa vie, care astupa setea și hrănește sufletul.

Cârciumari ca Predoiu, fost călugăr, plăieși ca Idor, Șandru și Grapă, din Rucăr, au strâns în inima lor cuvintele vii ale Evangheliei, și-au făcut legământ cu Mântuitorul, pentru veșnicie. Păstori ca Țuluca, care nu știa sa citească, de dragul Bibliei a strâns-o la piept și-a început sa silabisească, ca Ion Creangă în slove chirilice; Tinia, Veruța și Vergina, 3 țațe din Sățicul cocoțat între munți, au îngenunchiat și ele la suflul Duhului care adie Adevărul, și-au pășit o viață nouă.

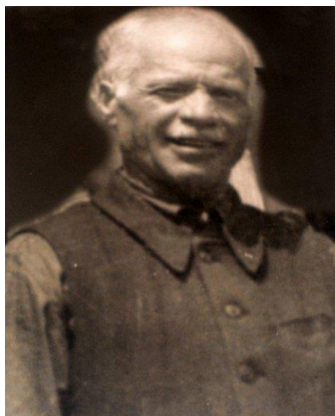
Ion Hublea, Vergina Toculeț, Tinia Busuioc și adunarea din Satic

Ca și pastorii din Betleem, care-au găsit Pruncul în iesle, acești oameni simpli și curați, au descoperit comoara ascunsă în țărână și s-au îmbogățit pentru veșnicie, ei și casele lor. Cărturarii reformatori și plăieșii, la fel ca magii din răsărit, și pastorii din vechime au adus și la noi românii înviorarea sufletului prin Evanghelie.

Sunt la Dragoslavele, la adunare, în sătucul aruncat între munți și coline, cu străduțe înguste, pe lângă biserica de la stradă, cu turle peticite și clopote ruginite, garduri de sârmă cu proptele și săritori din uluci, care trec pârleazuri, bătrâne la poartă, care stau la taine, locaș vechi unde tata mă căra după el, când eram de-o șchioapă. Într-o vară, tata i-a lăsat pe frații mei, Gheorghe și Mihai să stea în vacanță, dar au fugit pe inserate, pe jos acasă, ca și Ion Creanga de la Brosteni, casa Irinucăi! Ce amintiri măturate de negura vremii, târgoveți cu sumane și opinci, cu chimire și ciubere de brânză, ceaune și pirostria și fânare cocoțate prin poduri. Pășesc pe aceeași străduță la deal și ajung la adunarea nouă, spațioasă, luminată de Duhul Domnului. Vin bătrânii de alta dată, au mai rămas câțiva, în cioareci și sumane groase, pe luna lui cuptor, ochelarii legați șnur peste chelia lucioasă, câteva șuvițe de nea ascund trecerea timpului. Mâinile și palmele groase, trudite de munca câmpului, crăpate, care au îndurat ploi și ninsori, persecuții și batjocuri, palme muncite și aburinde, care mulg vacile când se crapă de ziuă, sau seara la amurg, sunt urmașii plăieșilor, Idor, Grapă și Șandru, care s-a jertfit pentru Evanghelie. Iată ce povestește Ion Safta, un bătrân din Domnești, uitat de toți într-un sanatoriu:

Credincioșii din Bădești au dus vestea mântuirii prin har și în alte sate de pe Râul Doamnei. În timpul prigonirilor care au avut loc după vestirea Evangheliei, credincioșii din Bădești se adunau prin păduri sau prin case noaptea, iar pe mine, când eram copil, mă puneau să stau de veghe ca să văd dacă vin jandarmii, și să-i anunț ca să fugă prin grădini. De asemenea, îmi apar și acum în minte mulți frați destoinici și înflăcărați pentru Domnul Isus din comuna Pietroșani, care formau o amintire frumoasă și treceau eroic prin multe încercări, necazuri și prigoniri: Gheorghe Călin, Gheorghe Iordache, Nedelcu, Nae Ciobanu etc. Odată au venit jandarmii cu preotul din comună și cu niște oameni răi și au arestat mai mulți credincioși pe care i-au dus în clădirea primăriei iar eu, copil fiind, mergeam după ei și stăteam afară ca să aud cum îi băteau fără milă. Altădată, la Domnești, unii credincioși erau bătuți cu uluci cu cuie, iar o credincioasă și-a pus mâinile pe cap ca să se apere și ei i-au rupt degetele cu bâtele. Era o teroare mare, de nedescris: bătăi și iar bătăi. Eram prigonii chiar și de rude, care ne puneau pe bolovani, când treceam apa de la Bădești la Pietroșani. Costică Iorgulescu, din Pitești, care cunoștea multe suferințe ale credincioșilor mușceleni, a afirmat cu durere că „de la Rucăr la Pitești a curs sânge de creștini.”

Pistrițel Idor, Ion Grapă și Ghică Șandru

Din pricina prigonirilor, prin satele de munte și prin muscele, creștinii se ascundeau prin păduri și lua cina și cântau la lumina lunii, de frica jandarmilor, care, mână-n mână cu popii ortodocși, îi hârțuiau să-i pună în lanțuri. Stăteam mut și retrăiam clipe de vis, când mergeam cu tata la adunare. Aceleași chipuri de bătrânei de la țară, simpli și umili care de-abia îngânau rugăciuni smerite și curate: mulțumim dragostei Tale ca te-ai îndurat de noi; ruga lor din cuget curat și limpede, ajungea la scaunul tronului, mai repede decât sforăielile teologilor cu doctorate, care rămâneau la tavan. Mai sunt câțiva, monumente ale harului, simpli și cuvioși, nebăgați în seamă, își pleacă genunchii și spinările gârbovite în fața tronului de har și duc făclia Evangheliei, în casele lor, în adunările mici, și în nemurire. Fețele lor luminoase, senine ca zorii dimineții de munte, arată pe Domnul, fără sa deschidă gura sau sa țină predici pompoase, copiate după internet.

Lumina aduce lumina și merge înainte. Nae Comăneci din Podul Dâmboviței stă lângă nevasta pe banca din uliță și cântă la muzicuță melodii vechi din cartea roșie, pe care-o avea și mama. Radia de bucurie și-și amintea de vremuri trecute: dormeam cu domnul Beloiu în pat când eram mic, și mă sculam noaptea și-l vedeam în genunchi; mă trezeam din nou peste câteva ore și tot în genunchi; l-am întrebat dimineața, înainte de adunare: ce făceai domn' Beloiu? Mă rugam Domnului pentru cuvântul pe care-l voi vesti la adunare, dimineața la cină. Ce devotare, ce pregătire serioasă, pe calea strâmtă care duce spre cer? Mai sunt și alții?

Chipuri de soare, care arata lumina, care strălucesc fără vorbe, prin dragoste și dăruire, mai sunt câțiva ascunși printre vâlcele și poiene de munte. În America, din Mexic până-n Canada, am vizitat zeci de biserici, mici și mega, cu muzici pe preferințe, cu proiecții și internet, cu chitare și tobe, mai peste tot. Show-uri pe sprânceană, după gusturi, poezii și predici fără putere, pregătite bine după internet; mă trezeam câteodată și visam la satele de munte, la bătrânii în sumane și chimire la brâu, care rosteau rugăciuni simple și smerite. America libera! Credeam că sunt pe

alta lume, bisericile la fel, zgomotoase, lume vesela, pusă pe danțuială, cu mâinile pe sus, chitări electrice și tobe cu căști pe urechi, oare toți merg în cer, pe poarta cea largă? Fuste scurte și pantaloni, tunse și cu cercei, tocuri, cozi și brățări aurite, la cina Domnului, sau pantaloni scurți...*sunt pe alta planetă? Unde ești America lui Lincoln, Jonathan Edwards și Moody? Unde sunt urmașii pelerinilor care băteau preeriile pe cărca măgarilor; cu Biblia în inima și în desagi?* Predicile sunt iscusite, meșteșugit pregătite, dar fără putere, fără pocăință și jertfa de la cruce. Lumea e fericită, li se predica după ureche, fără muștrări și aluzii la pierzarea veșnică și iazul de foc.

How are you doing? și trebuie să răspunzi obligat *Fine Thank you!* și te mai vezi peste-o săptămână, la același spectacol! Poți să mori și nu știe nimeni, lumea e vesela și amabila și te mai întreabă odată: *How are you doing?* Nu prea bine, căci sunt sincer și mai trece o săptămână!